

Paul David Washer

EZ HÁBORÚ!

- Férfias üzenet (nem csak férfiaknak) -

Először is, az egyetlen nagy szeretet: Szeretni az Urat, a mi Istenünket teljes szívünkkel, teljes elménkkel és minden erőnkkel. Ez olyasvalami, ami mindennap előttünk kellene legyen. Ahogy az 5 Mózses 6-ban láthatjuk, ezt ki kellene írni a házuk ajtófélfájára, hogy amikor kimegyünk, bejövünk, állandóan emlékeztetve legyünk arra, hogy a legfontosabb dolog az, hogy szeressük az Urat, a mi Istenünket.

Hogy minden abból az alapvető forrásból induljon ki, hogy szeressem az Urat, az én Istenemet. Emlékeznem kell és emlékeztetve kell, hogy legyek arra, hogy ezt kell tennem. Hogy egy nagy szeretet kell, hogy legyen bennem, egy nagy szenvedélyem kell, hogy legyen.

Nézzétek meg a Máté 6,33-at, amely összefoglalja ezt: Keressétek először az Ő királyságát és az Ő igazságosságát és mindezeket megkapjátok.

„Hanem **keressétek először** Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” Mt. 6:33

Férfiak! Mennyire mások lennének, ha csak ezt a két verset komolyan vennék. Ha csak ez a két vers a szemünk elé kerülne 2 vagy 3 alkalommal naponta. És ahogy mondtam délelőtt:

- Nem igaz-e, hogy te és én hetekig tudunk járni anélkül, hogy emlékeztetve lennének a legfontosabb dolgokra a keresztény életben?
- Hogy azokat, amelyeket maga Isten tett élénk, elfelejtjük minden tevékenységünkben és elfoglaltságunkban?

Minden, amit teszünk, azért kell tegyünk, mert az Isten akarata, mert az dicsőséget szerez Istennek. Még a leghétköznapiabb feladatokat is. Gyakran felteszem magamnak ezt a kérdést: Mikor volt utoljára, hogy Isten dicsőségére ittál meg egy pohár vizet? Amikor jóízűen megittál egy pohár vizet Isten dicsőségére?

Amikor úgy ittasd meg, hogy tudatosítottad magadban, hogy az ajándék Istentől. Tőle jön és hozzá kell visszatérjen dicséretben. Egy bizonyos értelemben a gondolataink minden pillanatában emlékeznünk kell rá, minden alkalommal, amikor megnézzük a kezünket-lábunkat, minden pillanatban, amikor bármilyen erőfeszítést teszünk, minden Isten dicsőségére kell tennünk.

Paul Washer életében soha nem volt egyetlen pillanat sem, amikor úgy szerettem volna Istent, ahogyan Őt szeretni kell, és Paul Washer életében soha nem volt egyetlen pillanat sem, amikor úgy dicsőítettem Istent, ahogyan Őt dicsőíteni kell.

Ez megváltoztat mindent, ugye? Ez már nem az a jó kis aprólékosan felépített törvénykező rendszer, amit kipipálsz, és azt mondod, igaz ember vagyok.

Tudod, a szentség, amikor erről beszélünk, elválasztást jelent azoktól a dolgoktól, amelyek Isten nemtetszését vívják ki, azért, hogy Isten személye számára külön legyünk választva, hogy minden dolognál többre becsüljük őt, végtelenül többre minden dolognál az Ő értékét, és hogy eszerint az értékrend szerint éljünk. Úgyhogy egy férfinak az kell, hogy legyen a célja, hogy tanulja ezt az igazságot és növekedjen benne, abban, hogy minden amit teszünk, azt Isten dicsőségére kell tegyük.

Találkoztam olyan férfiakkal a világban, akiket nemcsak felemésztettek szenvedélyek, de irányították is őket. Olyan férfiak, akiket egy bizonyos szenvedély irányított. Van erre egy tökéletes példám, ami éppen most áll előttünk: az olimpia. Semmiképpen nem negatív megvilágításban akarok erről beszélni, hanem példaként akarom felhasználni.

Vannak olyan férfiak, akik 6 éves koruk óta semmi mást nem csinálnak, csak egy 100 méteres távot futnak le. 6 éves koruk óta az életük minden napján.

Nem volt se éjjelük, se nappaluk, se hobbijuk, nem randiztak, abszolút mindent nélkülöztek az életükben egy célért: hogy lefussanak egy 100 méteres távot és nyerjenek egy medált. Nem így van? Nézd meg a tornászokat! Abszolút lenyűgöző! A testük! Sokan közülük 3-4 éves koruk óta nem csináltak mást, mint ettek és aludtak ezzel a szenvedéllyel.

És akkor itt vagyunk mi! Itt nem valami nyakban lógó medálról van szó, vagy valamiféle fejünkre tett koszorúról, ami nem tart tovább egy napnál. Te és én, te és én arra vagyunk elhívva, hogy egyetlen szenvedély irányítson: Isten akaratának cselekvése olyan koronáért, amely nem enyészik el.

Harcolnunk kell azért, hogy Isten akaratának a középpontjában legyünk. És egy másik dolog, amit adott nekünk. Nemcsak hatalmas szeretetet és egy nagy szenvedélyt, hanem egy nagy küldetést is. Férfiak! Nem arra vagyunk teremtve, hogy úgy éljünk, ahogyan a legtöbb férfi.

Harcra lettünk teremtve! Arra, hogy küzdjünk! Hogy dolgozzunk! Hogy győzelmet arassunk! Hogy átadjuk magunkat valami olyan számára, ami örökkévaló!

Ádám mire kapott parancsot? Hogy menjen és uralkodjon, hogy a teremtett világban mindent Isten akaratával harmóniába hozzon. Hogy minden, amit tesz, az egész uralkodása Isten akaratával összhangban legyen. Mi egy bukott világban élünk, amely sötétségben és halálban van. A gonosz királysága kiterjedt az egész világra.

Te és én nem arra vagyunk elhívva, hogy videojátékokkal játszunk vagy a tv előtt ülünk. Nem arra vagyunk elhívva, hogy értéktelen dolgoknak adjuk át magunkat. Hanem arra, hogy előre vigyünk egy királyságot! Hogy azzal a szenvedéllyel éljünk, hogy harcolunk Őérte!

És hogy egyszer csak ledobáljuk a kardjainkat és felnézzünk egy mosolyért! Küzdeni akarok! Nem akarok kényelmet! Nem akarok Sionban lustálkodni! Mert Isten királysága nem azokból épül fel, akik restül lustálkodnak Sionban, hanem azokból, akik kimennek az utcákra és küzdenek!

És a hadviselésünk fegyverei nem testiek, hanem hatalmasak: közbenjáró ima, az evangélium kihirdetése és áldozatkész szeretet.

Férfiak! Álljatok fel, ó Isten férfiai! Tegyétek, amire Isten elhívott benneteket! Legyetek bátrak és erősek! És legyetek tudatában annak, hogy ennek ára van! Te Jézus Krisztus és az Ő ügye mellé állsz és meglátod, hogy az ördög pedig utánad fog menni akadályozva téged kívülről és belülről. De erről szól a háború!

Szóval Ő adott nekünk egy nagy megbízatást! Hogy fel-alá járkáljunk egy szobában azt mondván: „Van egy hely, van egy hely, ahol nem imádják őt, ahol nem imádják őt! Van egy hely, ahol nem imádják őt! Nem bírok aludni! Van egy hely, ahol nem imádják őt! Van egy hely, ahol nem lobog Sion zászlaja!” Ez az, amire lettünk teremtve! Hogy félretegyük a kis múlandó dolgainkat és odaadjuk magunkat erre az egyetlen nagy harcra!

Úgyhogy ha félretesszük ezt az alapvető elvet, nehéz dolgokat, azért, hogy kilépünk és nyilvánosan csináljunk valamit, valami nagyszerű dolgot, akkor képmutatóknak fogunk bizonyulni.

Mi a legfontosabb jellemvonás egy emberben? A tehetség? Egyáltalán nem! A világon élő legtehetségesebb emberek közül sokan önpusztítóak és másokat is tönkretesznek! Mire van szüksége a feleségednek? Mire van szüksége a gyermekeidnek? A gyermekeidnek? Mire van szüksége a világnak tetőled? Hogy Krisztusra hasonlíts! Ez az, amire törekednünk kell! Ez töri össze a szívemet! Néha, tudjátok.... nem szeretek konferenciákra járni, nem szeretek ott prédikálni, néha az egész fennforgás közepette – ahol állandóan szomorú vagyok – legszívesebben felállnék, és azt mondanám: Elég!

Már több igazságot tudok, mint amennyinek tudom, hogyan kell engedelmeskedni! Nem csak tudni akarok! Változni akarok! És nem csak az úgynevezett szellemi szinten akarok változni. Vagy nem látható szinten – ez talán jobb kifejezés. A szívem belső kamráiban akarok változni!

Hogy még az Ő gondolatai, a legmélyebb kifejeződése annak, hogy kicsoda Ő, az az Ő vágya volt, hogy a mindenható Isten akarata szerint legyenek. A legszabadabb ember a föld színén az, aki egy Tökéletes Mester rabszolgájává teszi magát! Mikor tévedett Isten? Mikor tett neked rosszat? Volt valaha olyan, hogy te rá hallgattál, neki engedelmeskedtél, kikutattad az Ő akaratát és Ő valahogyan félrevezetett téged? Soha! De jártál valaha a saját utadon úgy, hogy a saját elgondolásaid félrevezettek? Mindig! Miért nem? Ez extrém és szándékos!

1 Timótheus 4, 7. vers: „A közönséges és vénasszonyos meséket azonban utasítsd el. Ellenben gyakorold magad az istenfélelem elérésében.”

Na itt van egy rendkívül fontos kérdés: Ha odamegyek egy olimpiai atlétához és megfigyelem őt, magától értetődő, hogy mit eszik, mit iszik, felkel korán reggel, edz, iskolába megy, visszajön, tovább edz, helyesen táplálkozik, lefekszik, felkel, az ő sportágával kapcsolatos cikkeket olvas, folyamatosan azon dolgozik, hogy jobb legyen, és mi csodáljuk őket ezért. De nézd meg itt mit mond neked: gyakorold magad az istenfélelem elérésében. És újra.

Úgy akarom ezt elmondani, hogy megértsük. Azok, akik leginkább látják az életedet, úgy látnák, hogy valós pozitív lépéseket teszel az életedben azért, hogy növekedj az istenfélelemben? Nem tudom elmondani, hány olyan férfival találkoztam, akik meséltek az apjukról, és olyanokat mondtak, hogy: tudod, apám sok jó dolgot tett, de ami a legnagyobb hatással volt rám, az az, hogy apám minden reggel, mielőtt felkelt volna, hogy menjen földet művelni vagy nekifogott volna valaminek, ott láttam Isten Igéjénél, az Igét tanulmányozva és láttam, hogy imádkozik. Olyan sok bizonyosságot hallottam. Hogy láthatták az apukat és azok minden hibája és gyengesége ellenére tudták azt, hogy apa mindig komolyan gyakorolta magát az istenfélelemre.

Férfiak! Úgy kell hinnünk ebben, mintha az életünk függne ettől, mert biztosíthatlak benneteket, hogy így is van. És nem csak a mi életünk függ ettől, de nagyban a családunk élete is ettől függ:

Hogy tanulmányozzuk az Igét.

- FigyeljeteK ide! Milyen gyakran kiáltasz Istenhez azért, hogy a Szellem ereje egyre nagyobb mértékben nyilvánuljon meg az életedben? Két dolog a Szent Szellemről.

Az első, hogy kérnünk kell a Szellem erejének egyre nagyobb mértékű megnyilvánulását az életünkben és ugyanakkor óvatosnak kell lennünk, mintha tojáshéjon lépkednénk, hogy meg ne szomorítsuk a Szent Szellemet. Micsoda értékes kincs, hogy ne szomorítsuk meg.

Nos, ez csak pár alapelv, amelyről úgy gondoltam, hogy segíthet nektek, mert ezek mind megbántottak, mind pedig segítettek engem. Úgyhogy imádkozzunk.

„Mert a testtel *folytatott* gyakorlásnak kevés a haszna, az istenfélelem ellenben mindenre hasznos, mert mind a mostani, mind a következő élet ígérete benne van.

Forrás: Aratás Blog